

Kvinnor, vin och vänner

ANNIKA BENGTSSON

Kvinnor, vin och vänner

ANNIKA BENGTSSON

Grim förlag

Tack...

... till alla som "tjatat" på mig för att få veta hur det gått för Carina, Boel och Caroline. Jag hoppas att jag inte gör er besvikna med den här litterära bagatellen.

Ett alldeles särskilt tack, naturligtvis, till Joanna Björkqvist, som än en gång knuffat mig och romankaraktärerna framåt i sin roll som redaktör. Att hon dessutom är en god vän gör vårt samarbete ännu bättre och roligare.

Mellbystrand mars 2016

Annika Bengtsson

Tidigare utgivning, i urval:

Snökupan 2011 och 2016

Kråkprinsessan 2007 och 2012

Glömskelunden 2009 och 2012

Cayenne – kryddpojken med bett 2012

Mellan raderna 2013 och 2016

Sorgbägare 2014

© Annika Bengtsson, 2016

Grim förlag, Mellbystrand

Omslag och layout: Grim förlag

Omslagsfoto och författarfoto: Joanna Björkqvist

www.grimforlag.se

info@grimforlag.se

Tryckt hos Bulls Graphics, Halmstad

ISBN: 978-91-982198-7-6

Måndag

Det var inte sant. Boel ströp Leonard Cohen mitt i erövringen av Manhattan och innan han hann till Berlin, höll emot när bilen ville dra snett, lyssnade motvilligt till det plufsiga ljudet från ett av däcken, körde åt sidan och stannade bilen. Hon satt en lång stund med ansiktet i händerna innan hon öppnade och klev ur.

Höger bakdäck. Hon hade inte haft en punktering på tjugosex år. Den gången hade hon varit på väg hem från en fest som varat i två dagar och haft all tid i världen att lösa problemet. Nu var läget annorlunda.

Hon visste inte ens var domkraften fanns. Eller var reservhjulet var placerat. Kunde hon låta bilen stå och gå resten? Hur långt var det kvar? En mil, åtta kilometer? Det var fullt möjligt, antagligen bästa alternativet. Det måste väl finnas bilverkstäder i Svalöv, någon som kunde hämta bilen och fixa den. Men rulla resväskan hela vägen?

Det här var ett av få tillfällen då hon saknade Frank. Eller vilken annan jäkla karl som helst. Hon tittade ner i bagageutrymmet och upptäckte den lilla luckan på vänstersidan. Efter viss möda fick hon upp den. Det var någon slags elcentral bakom så hon knäppte dit locket igen och tittade på andra sidan, där det fanns en större lucka. Den bråkade också med henne men till slut släppte den taget.

Tack och lov, där satt domkraften. Boel körde upp ena

handen i en segergest. Men hjulet då? Det följde väl med reservhjul på moderna bilar? Det var väl ändå inte meningen att hon skulle skaffa ett sådant själv? Hon gick ner på knä och spanade in under bilen, tänkte på Lisa som haft en Peugeot där reservdäcket hade den märkliga placeringen, men underredet var slätt och skulle inte ens kunna hårbärgera ett cykelhjul.

Inne i bilen fanns i alla fall inget hjul så det måste ligga i bagaget. Boel lyfte ur resväskan och en filt med plastad baksida, en back med diverse bra-att-ha-i-bilen-prylar och den formgjutna mattan som låg underst. Hon anade ännu en lucka, lyfte. Yes! Där låg däcket. Och någonting som liknade en väska, omknuten av textilband. Den innehöll bland annat ett fälgkors.

Boel lyfte ur hjulet, plockade fram domkraften, lade fälgkorset på marken och bredde ut den plastade filten. Utan att hon lagt märke till det hade hon förvandlats till den fokuserade yrkeskvinnan som visste vad som behövde göras, som tog sig över och förbi hindren och som inte ens funderade på att ringa till Frank för att be om hjälp.

Hjulskrubarna satt så hårt att hela bilen skakade när hon försökte lossa dem. Ilskan tog sats från magen, trängde sig förbi hjärta och lungor, upp genom halsen och kom ut i ett vrål som fick några kråkor en bit bort att lyfta från ett djurkadaver på vägen.

Det hjälpte. Hon kände sig som Hulken i teveserien som gick när hon var ung. I det allra första avsnittet var den mesige huvudpersonen på väg hem en regnig kväll när han fick punktering. Och medan han kämpade i ösregnet blev han så arg att skjortan sprack och han blev grön och fick superkrafter. Det var nästan sjukt att minnas en gammal teveserie men

antagligen hade den slagit an något hos henne. Förståelsen för och nyttan av okontrollerad ilska, kanske.

Caroline hällde upp ett glas juice och hittade en ledig plats nära fönsterraden. Hon kom i går kväll och hade hunnit göra sig bekant med skolområdet, till och med suttit på en balkong i närheten av rummet och druckit ett glas vin. Förgäves spanade hon efter de två kvinnorna som bjöd in henne i gemenskapen i går och delade med sig av vinet. De skulle gå en annan kurs, lära sig gjuta krukor och prydnader i betong, och när Caroline berättade att hennes kurs hette Blogga om böcker såg de nästan rädda ut. Att sitta vid datorn var inget för dem, de ville arbeta med händerna och kroppen.

De hade gjort sällskap efter att de fått sina rumsnycklar och tillsammans letat sig fram till rätt hus. En stund senare, när Caroline gick förbi sällskapsrummet där dörren till balkongen stod öppen ropade de på henne.

– Ta med dig ett glas och kom och sätt dig!

Men i dag hade hon inte sett dem, inte ens vid frukosten. Kanske hade de suttit kvar länge på balkongen, tömt boxen och vaknat med betongkeps.

Caroline gjorde en inre grimas åt sin dåliga ordvits som inte ens platsade i tankarna. Hon smuttade på juicen. Den var inte speciellt god men eftersom hon inte var någon snobb tog hon en klunk till. Matsalen började fyllas och hon försökte föreställa sig hur hennes blivande kurskamrater såg ut. Och kursledaren, Sissela Hedin. Hon fick bilden av en smal kvinna med ljust lockigt hår, nästan genomskinlig hy och massor av fräknar, men kunde inte se någon som passade in på den beskrivningen.

En ung mörkhårig man ställde sig framför den lilla baren

och klappade i händer. Det tog en stund innan sorlet lade sig och alla hittade en sittplats. Fortfarande kom det in människor i matsalen, både via dörren till det stora trädäcket och från den breda korridoren som ledde till bibliotek, aula, lektions-salar och reception.

Mannen vid baren bockade och presenterade sig. Han hette Simon och berättade att han var ansvarig för sommarkurserna och var den som alla skulle gnälla på vid eventuellt missnöje. Eller hylla om allt var till belåtenhet. Det syntes på honom att han förväntade sig fler hyllningar än gnäll. Caroline iakttog honom. Han hade rutiga knälånga shorts och en svart t-tröja. När han vände sig om för att sträcka sig efter ett glas vatten såg hon att det stod crew på ryggen. Hon lyssnade förstrött medan han berättade om skolan och läste en dikt, sedan lät hon tankarna ringla ut och bort.

Fem dagar utan att behöva laga mat, det var lyx och hon såg verkligen fram emot veckan. Bara känslan när hon kom ner till frukostbuffén i morse och upptäckte att den var minst lika riklig som på vilket bra hotell som helst, gjorde att hon slappnade av och motade bort de ovälkomna tankarna som hotade sänka henne.

Det var Lottie i bokcirkeln som tipsade om Fridhem. Hon var här förra sommaren på en yogakurs och när hon fick den nya kurskatalogen tog hon med den till en träff. Utbudet av kurser var imponerande; här fanns allt från måleri till ledarskapsutveckling, fotografering, teater, trolleri, skrivkurser. Blogga om böcker. Det gick inte att bläddra förbi. Caroline hade viftat med katalogen för att få de andras uppmärksamhet och läst högt. *Tycker du om att läsa? Gillar du att diskutera böcker? Har du någon gång funderat på att skriva ner dina tankar kring det du läst? I så fall är det här rätt kurs för dig.*

Ingen av de andra i bokcirkeln nappade, inte ens Lottie. Blogga var sådant som ungdomar höll på med, det lockade inte ett dugg.

– Det räcker så bra för min del att prata om böcker i vårt lilla gäng. Men Fridhem kan jag varmt rekommendera.

Caroline gick in på skolans hemsida när hon kom hem, satt med pekfingret på musknappen en lång stund innan hon klickade i sin anmälan. Efter vinterns resa till Florida hade hon inte direkt några pengar kvar för kostsamma semestrar men fem dagar med helpension var precis vad hon behövde.

Simon hade dragit den praktiska informationen och börjat presentera de olika kurserna och dess ledare. Caroline drack upp sista skvätten juice och lyssnade spänt.

Kursledarna vinkade när deras kurser ropades upp och berättade var i byggnaden, eller utanför, de skulle stå för att samla upp sin grupp. Betongmänniskorna hade fått ett stort tält uppspant i ena kanten av gräsmattan. Det syntes vilka som ingick i den gruppen, de var klädda för att arbeta med ruffa material: bekväma byxor med hängslen och insydda knäskydd, t-tröjor och rutiga skjortor. Som en liten uniformsklädd armé tågade de ut genom dörren, över trädäcket och mot det gröna- och vitrandiga tältet. Caroline misstänkte att hon inte skulle se mycket av sina vinkamrater under resten av veckan.

Trollerikursens ledare bar svart hatt, så honom hade hon prickat in direkt, men akrylmåleriledaren såg inte alls ut som Caroline föreställt sig. Det irriterade henne att hon haft fel. När hon var i Florida satt hon ofta på verandan till någon bar och tittade på folk, fantiserade om deras liv medan hon höll sitt eget ifrån sig.

Hon suckade tyst och väntade otåligt på att bloggkursen

skulle lyftas fram och att det skulle bli Sisselas, skogsrået, tur att träda fram ur skuggorna.

Men det var många kurser, fjorton stycken, och den ihärdige Simon hade någonting positivt och humoristiskt att säga om var och en av dem. Till slut var det ändå dags. Sissela Hedin tog två steg fram från sin position vid bestickkorgarna, vinkade och förklarade högt och tydligt att hennes gäng skulle samlas innanför dörren till biblioteket.

Den tunga mörkröda flätan nådde ner till midjan. Linnet lämnade en liten bit hud bar innan haremsbyxorna tog vid och fötterna pekade snett utåt i de platta sandalerna.

Caroline skakade på huvudet. Sissela Hedin? Ingen kunde vara mindre lik ett skogsrå än hon.

En av de två männen i gruppen hade svårt att hålla ögonen från Sissela Hedins linne, som var djupt uringat och visade mer än det dolde av de stora brösten. När hon rörde sig gungade de, precis som hela hon hade ett gung och en rytm när hon gick.

– Nu ska vi se, sade hon och såg sig omkring, jag tycker att vi tar en kort presentationsrunda allra först då ni berättar vad ni förväntar er av veckan innan jag berättar hur jag har tänkt mig upplägget.

Borden var placerade i en kantig hästskoform så att alla kunde se varandra. Det satt tre personer vid två av hästskons sidor och två på den sista och Sissela log och gjorde en gest mot den som satt till vänster om henne.

Carina satt längst ner i formationen och såg ner på sina knutna händer. Alltsammans var ett misstag, hon skulle inte vara här, någonting hade blivit helt fel. Blogga om böcker, kunde det bli dummare? Det var Dans fel, han

hade tvingat hit henne, sagt att hon behövde komma iväg, träffa nya människor. Och hon hängde jämt vid datorn och tyckte om att läsa. Var inte den här kursen som gjord för henne?

De andra bredde på om allt möjligt, som om deras liv intresserade någon annan. Kursledaren gav ordet till än den ena, än den andra, utan att det var någon ordning alls. En tyckte om att baka och en annan hade jobbat på tidning och skrivit recensioner men nu när tidningen drog ner på bokanmälningar – bokanmälningar, bara ett sådant ord, vem trodde hon att hon var? – ville hon hitta en publik på nätet i stället. Hon hade inte riktigt haft tid att sätta sig in i det här med bloggar tidigare. En plattform, det var vad hon behövde, resten kunde hon redan. Hon hette Marie Häll och såg ut som en docka, med rakt, långt ljust hår och klarblå ögon under den långa täta luggen. Det enda som störde bilden av det perfekta ansiktet var ett två centimeter långt ärr från överläppen och snett utåt.

Carina kliade sig hårt i huvudet och drog ett djupt andetag. Gick det att få tillbaka avgiften om hon avbröt kursen i dag?

Mellan Lena Oskarsson som brukade baka och en kvinna som hette Susanne Jacobsson och pratade finlandssvenska och var på Fridhem med sin familj, satt en bredbent man tillbakkalutad. Han såg sig omkring och väntade på sin tur. Kursledaren tyckte tydligen att det var roligt att inte låta presentationen ske i turordning, eller också ville hon portionera ut männen så gott det gick. När hon nickade mot honom sköt han tillbaka stolen ytterligare.

– Jag heter Sten Forss och är främst här för att ligga.

Han log brett och fångade in var och en med blicken

samtidigt som han drog ena handen över den renrakade skulten och lät andra handen vila i skrevet.

Tystnaden blandade sig med enstaka skratt som lade sig platt på golvet. Och en föraktfull fnysning från Marie Häll.

– Okej, sade Sissela, och hur tänker du kombinera det med bloggandet? Ska du skriva om dina upplevelser eller tänker du högläsa som förspel kanske?

Det gjorde hon bra, tänkte Carina motvilligt. Även om Sissela klädde sig som hon gjorde var hon inte dum. Vad hade han väntat sig? Att hon skulle bli generad eller uppskatta hans utspel?

– Allvarligt talat, sade Sten och lutade sig framåt, jag är rätt rutinerad både som läsare och skribent, så jag har säkert ett och annat tips som jag gärna delar med mig av.

Han log igen, inte lika brett, och nickade.

– Bra, sade Sissela och gav ordet till Carina.

– Carina Löfgren heter jag. Jag tycker om att läsa men jag har inte bloggat tidigare. Det är väl mest för ungdomar tänker jag, och jag läser inga bloggar heller. Ja, det var väl allt.

Hon hade aldrig varit rädd för att prata i stora sällskap, och alla hade lyssnat eftersom hon hade något att säga. Men det var innan det hände, det som aldrig kunde glömmas eller förlåtas. De hade flyttat, Dan och hon och barnen, sålt huset, geten och hönsen, lämnat byn och det liv som fanns där, till ett ställe där ingen visste vem hon var. Men hon kunde aldrig fly från sig själv. Hon var en smitare. Hon hade kört ihjäl en man och inte ens märkt det.

Och nu var hon här, tvingad hit av Dan som sade att han mådde illa av hur hon fortsatte förminska sig själv trots att hon ångrat och sonat sitt brott och måste få lov att gå vidare. Vart då? ville hon fråga, vart skulle hon gå? Vidare, vad var

det? Hon hade ingenting kvar. Familjen så klart, Dan hade ändå stått vid hennes sida. Och barnen, Emma och Emil, de förstod inte bättre. Fast Emil hade farit illa av det som hänt.

Carina såg på den som stod i tur att presentera sig. Han hette Tim Blidh och var den andre mannen i gruppen. Eftersom de bara var två skulle Sten Forss kunna välja och vraka bland kvinnorna om han ville. Tim Blidh hade ett smalt fårat ansikte, en frisyra som påminde om kapat fjädergräs, och långa fingrar på händer som var för stora till den tunna kroppen.

Precis som Carina var han fåordig om sig själv och avslöjade inga andra avsikter med veckan än att han hoppades på mycket bokprat och att få en inblick i att även skriva om böcker och publicera det.

Sissela Hedin nickade och gav ordet till de två sista i gruppen. En kvinna med kort vitt hår som glädjestrålade berättade att hon hette Tone Klang och redan hade fyra olika bloggar men nu ville starta en till, mer på allvar, och då tyckte hon att böcker var passande. Sist ut var en kvinna som Carina lagt märke till redan i går. Hon hade stått framför Carina i kön till incheckningen och hade en väska i närmast självlysande rosa. Sedan hade hon suttit på balkongen och druckit vin tillsammans med två andra. De hade ropat på henne men hon låtsades att hon inte hörde. Väskan stod framför henne på bordet, omöjlig att ta blicken från.

– Caroline Johansson. Jag är inte här för att ligga men jag tänker mig att det kan bli några sköna semesterdagar samtidigt som jag får ro att läsa och diskutera böcker och kanske slutar det med att jag startar en blogg. Inte nödvändigtvis om böcker, men jag är öppen för det också.

– Jag gillar det, sade Sten och blinkade. Att du är öppen. Han strök sig över skägget och fortsatte:

– Slutna människor gör mig bedrövad. Det är ju bara att vara öppen för vad livet har att erbjuda.

Som en runda i sänghalmen med dig kanske, tänkte Carina. Komma hit för att ligga. Han var verkligen något extra.

– Okej, sade Sissela, tack för det. Vi saknar fortfarande en deltagare, men hon kommer förhoppningsvis. Jag har inte fått besked om något annat.

Domkraften lyfte bilen så pass att hjulet rullade fritt och resten gick lättare än Boel hade räknat med. Hon fick loss det punkterade däckets och satte reservhjulet på plats, bad en slarvig bön att det skulle ha tillräckligt mycket luft för att kunna ta henne till Svalöv. Hon visste inte om hon lyckades spanna skruvarna tillräckligt hårt men tänkte att hon ändå skulle köra sakta sista biten så att hon kunde parera om någonting hände.

Händerna hade blivit smutsiga så hon torkade av dem på trasan som hon hade i facket på insidan av dörren, tittade i backspegeln och gjorde en grimas. Hon gick upp tidigt i morse, duschade och för en gångs skull blåste håret och nu låg det som en svettig hjälm runt huvudet. Med en uppgiven axelryckning startade hon och körde vidare, lät den mekaniska rösten i gps:en lotsa henne den sista milen till Svalöv och till parkeringen längs med Kvarngatan. Hur hon än såg ut i huvudet hade hon fixat punkteringen på egen hand och den triumfen smakade gott. Håret kunde alltid döljas under en hatt men om man stod handfallen inför praktiska utmaningar hade man inte en chans.

– Efter lunch tänker jag att vi ska ta en lite mer ingående presentation, sade Sissela. I välkomstbrevet som ni fick bad jag er

ta med er en sak som berättade något om er och det hoppas jag att ni har gjort. Eftersom det är fint väder tänkte jag att vi ska gå bort till parken som ligger en liten bit härifrån, direkt efter lunch. Så får ni visa vad ni har tagit med er och varför. Men först ska jag säga några ord om mig själv innan jag berättar vad vi ska hitta på under de här dagarna.

Hon lutade sig mot whiteboardtavlan, drog fram den långa flätan och fingrade på den. Såg ut genom fönstret en lång stund innan hon vände sig mot gruppen.

Då knackade det på dörren. Utanför stod en kvinna med ett bestämt drag kring munnen. Hon tog ett steg in när Sissela klev åt sidan.

– Ursäkta, jag vet att jag är sen men jag har precis lekt formel 1-depå och bytt däck på bilen. Punktering, alltså.

– Boel? sade Sissela.

Kvinnan nickade.

– Boel Lindqvist.

– Välkommen. Imponerande att fixa ett däckbyte så där utan vidare.

– Jag var så illa tvungen, sade Boel bistert men utan att kunna dölja en nöjd klang.

Hon såg sig om i rummet innan hon satte sig på den lediga platsen bredvid Caroline. Caroline log mot henne och flyttade undan sin väska.

– Synd att jag inte visste något, då hade jag kommit ilande till undsättning, sade Sten.

– Det var snällt, men när jag väl hittade domkraft och hjul var det inte så svårt. Men tack i alla fall.

– Vi har precis kört en kort presentationsrunda men du får gärna fylla på om du känner dig redo, sade Sissela.

– Okej, jag heter som sagt Boel och blev hitlockad av

min väninna som sedan valde att åka till Rom i stället. Jag läser en del och är väl inte dummare än att jag ska kunna lära mig hur en blogg fungerar. Om det sedan blir något skrivet får vi se.

– Tack för det, sade Sissela. Jag sade till de andra att vi ska ta en lite grundligare presentation i eftermiddag när vi pratar om våra personliga prylar.

Hon pekade med handen på var och en och sade deras namn för att Boel inte skulle känna sig exkluderad.

– Och då var det min tur. Jag har en brokig bakgrund. Jag är utbildad bibliotekarie men jag har aldrig arbetat som det. Jag har studerat konst och frilansat som reporter, jobbat som trädgårdsmästare och reseledare. Prövat på lite av varje utan att fastna. Jag är en otålig person och den enda gång jag känner att jag verkligen kan sjunka in i mig själv och bara låta tiden gå utan att rusa efter den är när jag läser en bra bok. Och eftersom jag tycker om att skriva var det givet att jag skulle kombinera de här två intressena. Därför startade jag en bokblogg för sex år sedan.

Hon tog upp mobilen som låg på bordet, klickade på den och höll upp den.

– Den enda klocka jag äger, så ni får ursäkta att jag kollar den då och då. Den talar om för mig att det är dags för en kort paus. Fem minuter, bara så att ni får sträcka på benen. Jag låser så ni kan låta era väskor stå om ni vill. Ni kommer att få nyckelkort och vi ska gå igenom hur larmet till datarummet fungerar och självklart också inloggningar till datorerna. Men det tar vi sedan.

Caroline grävde i sin väska och fick upp läppstiftet, upplivad av den annorlunda entrén som Boel hade gjort. De andra i gruppen kanske var både snälla och trevliga men

det var inte förrän Boel klev in och förklarade sin försening med ett depåstopp som den här dagen fick liv.

Fem av de andra i gruppen stod i en klunga utanför huvudentrén, två rökte och tre tittade på. När Boel anslöt utvidgade sig klungan och släppte in henne.

– Vilken trevlig man, han som erbjöd sig att hjälpa mig med bilen. Det är man minsann inte van vid.

Och han såg inte illa ut, tänkte hon.

De andra skruvade på sig och sedan började en av dem skrattra. Boel såg på henne. Det var hon som satt jämte Boel i salen och hette likadant som en friidrottsstjärna.

– Vad då? undrade hon.

– Förlåt, men du hade inte kommit när vi presenterade oss. Och Sten ... ja, han hade en annan plan för veckan än vi andra. Men det kanske kommer att gå bra.

– Vad tror ni? Menar han allvar? Han måste väl ändå ha skämtat?

– Ja, så klart.

– Fast jag har hört att det kan gå vilt till på folkhögskolor.

Boel såg sig omkring.

– Vad är det som har hänt? Har jag missat något?

– Sten sade att han kommit hit för att ligga.

Boel höjde ögonbrynen.

– Jag trodde att kursen hette Blogga om böcker. Så fånigt, men det förklarar varför han var trevlig och hjälpsam. Jag måste ha framstått som ett enkelt kap. Men han måste ha kommit fel.

– Eller inte. Det är ju gott om tjejer i gruppen.

– Som om vi ... sade en av kvinnorna ilsket. Inte jag i alla fall, aldrig i livet.

– Vadå?

– Inget.

– Jag tycker nog att vi ser väldigt städade ut allihop.

– Skenet kan bedra. Det blir kanske världens röj här.

Skrattet förde dem samman och när de en stund senare gick in igen gjorde de det tillsammans och inte en och en.

Det här blir nog bra, tänkte Boel, även om dagen kunde ha börjat bättre. Bara att komma hit ensam i stället för i sällskap med Lisa var ett bakslag. Men hon hade ringt för tre dagar sedan och förklarat, med andan i halsen och munnen full av skratt, att hon inte kunde följa med.

– Ernst bjuder på en tripp till Rom, förstår du, och det kan jag bara inte tacka nej till, det inser du säkert.

Ernst, tänkte Boel och fick den där långa barfotamannen med sitt tillgjorda skratt som en ovälkommen bild i huvudet. Hon hade aldrig hört Lisa prata om Ernst tidigare. Det måste vara en ny. Att hon aldrig tröttnade. Eller hittade rätt. Slog sig till ro och blev trött och likgiltig som alla andra i hennes ålder.

Själv hade hon lämnat sin man för snart ett år sedan men livet blev varken roligare eller lättare. Inte för att hon ångrade sig, men ibland kunde hon tänka att de kanske skulle ha kämpat mer. Frank hade inte velat höra talas om samtalsterapi och när han långt om länge insett att hon menade allvar med sitt uppbrott och inte lät sig bevekaskas med ett olivträd eller ett plastväxthus hade han gått ut och klippt gräset. Det var en måndag och han klippte alltid gräset på måndagar, oavsett vad som hände. Grannarna hade föreslagit att han skulle skaffa en robotklippare. De insåg inte att Frank skulle dö om han inte fick klippa gräset. Två gånger i veckan från april till oktober. Att förlora en fru var lättare. Kanske kunde han skaffa en robot i stället för henne, det skulle passa honom bättre.

Boel var inte intresserad av en robot eftersom hon varit gift med en i alldeles för många år. Men det var inte därför hon lämnade honom utan mer för att tystnaden mellan dem till slut blev för tung att bära. Tystnaden i den egna lägenheten vägde inte lika mycket men den var lika tyst. Det var innan hon fyllde den med musik. Lisa hade tipsat om Spotify och skrattat rätt när Boel visat upp kassetbanden som hon sparat från den period i livet då hon satt ihop blandband.

– Sådant gammalt skräp kan du inte lyssna på, det fattar du väl. Du måste hänga med din tid. Det finns massor av topplistor på Spotify, med hiphop och allting.

Hiphop. Eller hur? Vem trodde Lisa att hon var? De hade fyllt femtiofyra båda två. Men hon hade hittat radiolistor på Spotify, med musik från hennes årtionden, sådan som hon kände igen och som fick henne att vilja dansa. När mörkret föll drog hon för gardinerna i lägenheten och gav sig hän. I början drog hon ner volymen så mycket att hon knappt själv kunde höra vad hon spelade men med tiden blev hon modigare. När grannen bankade i väggen sänkte hon bara motvilligt. Musik skulle kännas i hela kroppen, det var först då den gjorde nytta.

Även musikvalet bytte karaktär och blev modernare, men det var inte förrän hon såg en bild på Axwell i Swedish House Mafia som hon blev nyfiken på den musik han och hans kollegor fyllde arenorna med. Hon började göra listor med dansmusik av ett helt annat slag än den dansmusik arbetskamraterna lyssnade på och dansade till. Och hon kände, när det var som bäst, att hon krackelerade av den rytmiska musiken och lager på lager skalades av tills det bara fanns kvar en kärna. Den hon verkligen var, fast mycket yngre.

Redan när välkomstbrevet kom i våras hade de, förutom uppmaningen att ta med sig en personlig sak, fått i uppgift att läsa en eller ett par böcker som de ville skriva om. Helst skulle de även hinna läsa en bok här, en som Sissela valt ut åt dem, för att jämföra hur olika man både kunde tycka och skriva om samma bok.

– Det är därför det aldrig kan bli för många bokbloggar, sade Sissela. Det finns alltid plats för fler. Och en bestämmer själv hur en vill lägga upp den och vilken nivå en vill lägga sig på. Somliga skriver av baksidestexten och lägger till ett par meningar med sitt personliga omdöme medan andra gör djupanalyser som är precis lika grundliga som recensionerna en hittar på tidningarnas kultursidor.

– En bestämmer själv hur en vill lägga upp ... sade Sten och log. En äkta feminist, minsann, som säger en i stället för man. Gulligt.

– Tycker du att feminism är gulligt? Jag tycker att det är ett nödvändigt ställningstagande. Och det känns onödigt att använda ett manligt uttryck när en kan använda ett som är mer neutralt.

Sisselas ton var snäppet skarpare än vad som kunde passera som vänligt och Sten satte upp händerna.

– Förlåt mig, jag menade inte så, jag har bara lite svårt för det uttrycket. För mig låter det lite ... Något som äldre människor på landsbygden sade när jag var barn. Typ.

Sissela fingrade på sin fläta medan hon betraktade honom. Så ryckte hon på axlarna.

– Ni ska få bekanta er med olika bloggprogram. Wordpress och Blogspot är de två vanligaste, båda är lätta att hantera.

Hon kollade klockan i mobilen.

– Jag tänkte att ni ska få en arbetsuppgift direkt. Vi gör det

enkelt för oss i dag och kommer inte att använda datorerna. Men ni får gärna spara det ni skriver om ni vill ha det som ett inlägg senare.

– Skriva för hand? Fan, det kan inte jag, muttrade Sten. Jag kan inte tyda min egen handstil.

Han suckade och tog ett papper från högen som Sissela skickade runt, och grep pennan i ett hårt grepp.

– Jag vill att ni ska skriva om den bästa bok ni har läst. Det kan vara den bästa senaste veckan, månaden, året eller någonsin. Ni väljer själva. Och ni behöver inte ta så allvarligt på det där med bästa. Välj bara en som ni känner starkt för. Och skriv så att andra blir nyfikna på boken och också vill läsa den. Ni får fram till lunch på er, det är en halvtimme dit. Om ni blir klara innan dess får ni ta lite längre lunch så ses vi utanför huvudentrén igen klockan ett, och glöm inte att ta med er personliga grej då.

Boel stirrade på pappersarket framför henne. Det var lika tomt och vitt i huvudet som på papperet. Hon kunde inte minnas en enda bok, än mindre en som var bäst. Hade hon ens läst några senaste året? Annat än usla deckare som inte var något att skriva om. Hon sneglade på de andra. Några hade börjat skriva i samma ögonblick som papperet landade framför dem, andra fyllde ytan med stjärnor och blommor eller skrev och strök över, skrev och strök. Hämtade nytt papper och försökte igen. Kvinnan som satt bredvid Boel, Caroline, lät pennan ligga, stödde hakan i händerna och sköt fram underläppen. Hon hade kort hår i en snygg frisyr och Boel tänkte på sin egen som havererat när hon bytte däck. Caroline var snygg, hon var en sådan som inte blev osynlig när hon kom in i ett rum där det fanns många andra. Det var inte bara hennes ansikte, det var något med hållningen

också. Och läppstiftet. Boel suckade lätt. Det hade gått tio minuter och hon var fortfarande tom. En bra bok, det fanns hur många som helst, hon kunde ta en i högen. Och då visste hon med ens, det var ett självklart val. Boken som blev inledningen till resan hon gjorde förra året och de val hon ställdes inför.

Leende lyfte hon pennan och skrev snabbt några rader, blev klar först av allihop och gick för att leta upp en toalett innan det var dags för lunch.

Alla borden på trädäcket var upptagna och Caroline stod tvekan­de i dörren med brickan innan hon vände för att sätta sig inomhus.

- Vi sitter väl ute, sade Boel.
- Om vi kan hitta någon ledig plats, det verkar fullt.
- Vi kan sitta på gräsmattan, det står småbord där som vi kan flytta ihop.

Caroline nickade. Ingen av de andra i gruppen syntes till. Kanske hade de redan satt sig inne eller stannat kvar i klassrummet för att skriva klart. Boel tog täten och ledde dem till ett bord som stod i skuggan under ett päronträd. En liten skylt förkunnade att de skulle akta sig så att inte päronen anföll. Caroline tittade upp mot kronan utan att se några stridsberedda päron.

- Vilken rolig uppgift, sade Boel entusiastiskt och fäste en tunn hårslinga bakom ena örat.
- Det såg inte ut så först.
- Nej gud, jag hade ingen aning om vilken bok jag skulle skriva om. Men när jag kom på det blev det väldigt lätt.

Hade alla de andra verkligen satt sig inomhus? En sådan här dag? Men så fick Caroline syn på Tim och bakom honom

kom Sten och två av kvinnorna. Hon måste lära sig allas namn snabbt, de var trots allt inte fler än nio i gruppen. Den ena hette Carina, det var lätt att komma ihåg eftersom de delade de tre första bokstäverna i sina förnamn. Antagligen var det allt de delade, i alla fall om man såg till det yttre, där Caroline ville tro att hon var mer färgstark än den bleka Carina som visserligen hade vackra blå ögon och en välformad mun som skulle må bra av läppstift och ett leende, men i övrigt inte verkade vilja väcka någon uppmärksamhet. Den andra kvinnan hade vitt hår, lila t-tröja med en superhjärte på och alldeles för korta shorts. Carolines hand åkte upp i en vinkning.

Samtidigt som de nytilkomna satte sig till ro störtök ett pären med en hård duns ner på bordet. Caroline och Boel såg på varandra och nickade. Varningslappen var befogad.

– Vad i helvete! sade Sten och ryckte till. Vem fan var det?

Han reste sig och snurrade runt.

– Ta det lugnt, sade Caroline, det var ett pären. Har du inte sett lapparna där de varnar för dem?

– Sådan jävla skit, muttrade han och satte sig igen.

– Trodde du att det var någon som sköt på dig?

Sten ryckte på axlarna och gav Caroline ett leende och en blick som fick henne att för ett ögonblick tappa fattningen.

– Man vet aldrig, det kan finnas hämndlystna ex i krockarna.

Eller älskarinnor till ex, tänkte Caroline medan hon koncentrerade sig på maten. Hon hade själv råkat ut för en sådan innan Ulf blev hennes ex. En kvinna som vägrade släppa honom och till slut visade upp bildbevis på att han varit otrogen mot Caroline. Ulf hade fortsatt ringa efter att hon gjort slut med honom, bönat och bett, stått i trapphuset

utanför hennes lägenhet och gjort bort sig. Hon släppte inte in honom och svarade inte på hans mejl eller sms. Varför skulle hon göra det? Han hade förstört det de haft och hon litade inte på honom mer. Det hade hon sagt till honom men han ville inte lyssna. Han hade varit otrogen mot sin förra fru också, när hon låg och dog. De senaste månaderna hade Caroline inte hört ett ljud från honom så hon antog att han till slut accepterat och gått vidare. Kanske med Sonja, älskarinnan, men mer troligt med någon annan. Det var skönt att slippa vara del i det där triangeldramat. Fast hon kunde sakna maten han lagade, omsorgen hade lade ner på att hon skulle trivas.

Tim reste sig för att hämta kaffe.

– Är det någon som vill ha?

– Jag går med dig så tar vi det på en bricka, sade Carina och flög upp.

När de kom tillbaka med fem muggar kaffe och en med te tog shortskvinnan upp en kamera.

– Jag vill ta en bild så jag inte glömmer hur ni ser ut.

Hon pratade med en dialekt som Caroline inte kände igen, dröjande och nästan sjungande. Inte som finlandssvenska Susanne utan på ett annat sätt. Tone. Så hette kvinnan, det borde hon verkligen ha kommit ihåg. De satt till och med bredvid varandra i salen, och namnet passade ihop med dialekten. Hette hon inte något liknande i efternamn dessutom?

Alla sträckte på sig när Tone tog fram kameran, utom Sten som hävde sig ur stolen så att han halvlåg framför de andra samtidigt som han plutade med läpparna och gjorde djävulstecken med ena handen.

– Nu får du flytta på dig, sade Boel när han verkade vilja slå sig till ro halvliggande i hennes knä.

Hon sköt bort honom och reste sig.

– Jag ska gå till rummet.

Hon tog tallriken, glaset och muggen och gick. De andra följde efter. När Caroline reste sig grep Sten om hennes handled.

– Varför så bråttom?

Han hade den där blicken igen, den där som nästan genomborrade henne.

– Jag måste ringa ett par samtal. Men vi ses vid entrén om en stund.

Motvilligt släppte han taget och Caroline andades ut. Han förspillde i alla fall ingen tid. Var han rädd att mandomen skulle vissna om han inte fick vifta med den snart? Kanske borde hon tala om för honom att hon höll sig ur vägen för den typen av män. Vid närmare eftertanke gällde det för tillfället alla män.

Carina, Boel och Caroline kommer till Fridhems folkhögskola i skånska Svalöv för att gå kursen Blogga om böcker. Carina vill egentligen inte vara där och funderar på att avbryta kursen efter en halv dag. Boel skulle haft sin väninna med sig men väninnan svek och åkte till Rom med en man i stället. Caroline tycker att det är skönt att åka iväg från allt som väntar på hemmaplan och som hon inte vill tänka på. Det blir fem omtumlande sommardagar med bokprat, vindrickande, förtroenden och en och annan kyss.

Kvinnor, vin och vänner är en litterär bagatell och en varm skildring om vad som händer när ödet för ihop huvudpersonerna från *Snökupan*, *Mellan raderna* och *Sorgbägare* och låter vinet flöda i kapp med solskenet.

ISBN 978-91-982198-7-6

9 789198 219876 >

Grim förlag
www.grimforlag.se